

[Svend Hangaard.]

ved idrættens positive betydning, men sådan, at der er grund til at indskærpe nødvendigheden af påpasselighed og godt opsyn og god instruktion; dette sidste ville unægtelig lettes en hel del, hvis uddannelsen af instruktører i højere grad havde samfundets bevågenhed.

Alt dette skal ikke betyde, at alle former for idræt er lige gode: der er vel nok former, man kan kalde mindre heldige, og andre, man må prioritere meget højt. Ønsket om en alsidig træning og udvikling får mig til at sætte gymnastikken i top; jeg er altså her for en gangs skyld enig med hr. Poulsaard. Jeg vil dog erkende, at vi ikke kan undvære konkurrenceidræt, fordi den virker ansporende på interessen og har virkelig betydning for den bredde, idrætten kan få, og jeg vil også godt erkende, at eliteidrætten har samme betydning. Det er nok ikke så meget de sundhedsmæssige resultater på dette felt med de stadige krav om nye rekorder, især på det internationale plan, med tendensen til at presse den menneskelige ydeevne ud over det naturlige, for meget specialisering osv., men det kan ikke benægtes, at den har betydning som interessevekker og også betydning som underholdningsfaktor for store dele af den befolkning, der ikke så meget selv rører musklerne, men som vi gerne skulle have med til det.

Altså ønsket er først og fremmest at fremme den brede idræt, få bredde i idrætten. Det er også nødvendigt med bredde, for at man kan få en elite, og jeg mener, at den støtte, der gives fra samfundets side, først og fremmest må gives til idrættens bredde.

Så er vi fremme ved de mere praktiske forhold om styring og økonomi. Nu lever vi jo i en sparetid, og det er derfor svært at give løfter om en hel masse penge, så det er de hidtidige veje, vi må pege på: det er fritidsloven med behov for en række ændringer, med større ligeværdighed og med mindre administration, det er tipsloven, der nu foreslås ændret — jeg ved ikke, om jeg har hørt helt rigtigt, når jeg mener, ministeren udtalte, at han i hovedtrækkene var enig, men at der var nok visse forhold, hvor han ikke var enig i betænkningens indstilling. Jeg må erklære mig fuldstændig enig med

den indstilling, der er i betænkningen på dette område.

Der er byordninger, som ofte virker særdeles godt og giver relativt lidt administration, som kræver fornuftigt samarbejde mellem initiativtagerne og kommunen, og det er jo også et gode af andre grunde, og så er der endelig kontingenterne, som belaster foreningerne stærkt i forhold til en række offentlige aktiviteter, hvor der ikke er kontingent. Der må vi hele tiden tænke på, at det er foreningerne, der ligesom skal bære det videre, være den egentlige kerne i idrætten, og derfor må vi sørge for at give dem rimelige vilkår.

Jeg sagde, at det var bredden, den folkelige idræt, vi havde størst interesse for, og det vil sige, det er svært at give en særlig forret til eliteidrætten, selv om den har større udgifter til stævner og rejser, instruktion osv. for slet ikke at tale om, hvad det vil koste, hvis man får professionel idræt, men det håber jeg ikke sker.

Det, jeg siger i det følgende, er først og fremmest tænkt som principper og ønsker med henblik på den folkelige idræt.

Idræt bør i den offentlige bevågenhed ligestilles med al anden fritidsaktivitet. Med de begrænsede midler, vi har til rådighed, bør midler til lokaler og anlæg fortrinsvis forbeholdes de former, der samler de bredeste lag til idræt. Støtten bør ydes sådan, at den når ud i alle lokalområder, og den bør gives i forhold til den aktivitet, der foregår. Støtten bør også ydes på en måde, der ikke tvinger til ændring i foreningsstrukturen, og her har den nuværende fritidslov forsynet sig en del.

Der bør gives lige vilkår over for egne og lejede lokaler; det har ofte været sådan, at man under store ofre har fået egne lokaler, og de har ikke hidtil fået lige vilkår. Administrationen af støtten bør gøres så enkel som muligt, vi har haft lidt for meget med skemaer hidtil. Det vil også forenkle administrationen, hvis man i videst mulig udstrækning sletter aldersgrænser, og der er en værdi i det fællesskab, der opstår mellem forskellige aldersgrupper.

Vi må have et smidigere løntilskud, så man op til en maksimal løn kan give tilskud i forhold til initiativtagernes egne ydelser — der er mange foreninger, der har mærket, at